

Ціна 1,50 грн

Волинський
Монітор

Двожизневик
Dwutygodnik

Monitor Wołyński

№ 18 (78) 22.11.2012

www.monitor-press.com

З РІЧНИЦЕЮ!

2004
2012

«БО!» знову в Луцьку

„BO!” знову в Луцьку

Польсько-Український Вандруючий Фестиваль Фільмово БО! по раз другий завітав до Луцька. То власне ту в зeszлым році казач своєю подорож по Україні.

Фестиваль вистартував в 2011 року в Луцьку, наступне odbył się we Львові, в Тарнополі і Кієві. В 2012 року wszystko zaczęło się od nieformalnego otwarcia w Żytomierzu.

- Partnerem festiwalu zostało Żytomierskie Kolegium Kultury i Sztuki im. Iwana Ohijenki. Bajkom в wersji українській udzielają głosu studenci tej uczelni. W Żytomierzu jest Dom Polski, gdzie pokazujemy bajki dla polskich dzieci - mówi prezydent festiwalu Andrzej Kępiński.

Oficjalnie festiwal в tym roku вистартував 9 listopada we Львові. Podczas festiwalu wyświetlane są trzy grupy filmów - fabularne, dokumentalne і bajki dla dzieci. W sumie przewidziano 20 українських premier: по раз pierwszy на Ukrainie zademonstrują 6 fabularnych і 14 dokumentalnych filmów.

Uroczyste otwarcie festiwalu в Луцьку odbyło się 16 listopada в Centrum Kultury і Rozrywki на Wschodnioukraińskim Uniwersytecie Narodowym im. Lesi Ukrainki, natomiast otwarcie części dokumentalnych filmów - 19 listopada в Bibliotece WUN. Obydwie sale udostępnił uniwersytet, jako współorganizator festiwalu.

Organizatorzy festiwalu mieli problem з tym, że в Луцьку jest mało obiektów, które nadawałyby się до pokazowania filmów fabularnych. Jedną з takich sal udostępniła Wołyńska Filharmonia Obwodowa. Są tu wyświetlane rozmaite filmy fabularne - komedie, dramaty, tragicomedie і kryminały.

Wśród filmów fabularnych на festiwalu są filmy znanych reżyserów (jak to „Mała Matura 1947” Janusza Majewskiego, „Generał Nil” Ryszarda Bugajskiego, „Mistyfikacja” Jerzego Koprowicza) і reżyserów młodej generacji (zwłaszcza filmy „Smutna” Piotra Matwiejczyka, „Nie panikuj” Bodo

Koxa, „Dzień, w którym umrę” Grzegorza Lipca).

- Są to filmy, których autorzy zastanawiają się над tym, jak żyć і dokąd zmierzamy - mówi Andrzej Kępiński.

Na drugim Festiwalu „BO!” jest więcej filmów dokumentalnych. W Луцьку są one pokazywane в WUN im. Lesi Ukrainki. Filmy dokumentalne dają możliwość studentom zapoznać się з тематикą polskiego kina dokumentalnego, która do dziś jest aktualna tak dla Polaków, jak і dla Ukraińców. W dniu otwarcia dokumentalnej części festiwalu Andrzej Kępiński zaznaczył, że niektóre з nich zasługują на miano prac naukowych в zakresie historii. Dzięki tym filmom można zrozumieć zakotwiczenie problemów polskiego społeczeństwa в przeszłości.

Podczas otwarcia dokumentalnej części festiwalu, в sali konferencyjnej Biblioteki WUN została także otwarta wystawa fotograficzna Jolanty Stopki „Lekcja patriotyzmu”. Zdjęcia są zrobione przez autorkę podczas Międzynarodowego Motocyklowego Rajdu Katynskiego, trasa którego przebiegała przez Polskę, Ukrainę, Białoruś і Rosję.

Organizatorzy festiwalu nie zapomnieli і о маłych widzach. Dzięki gościnności dyrektora Centralnej Miejskiej Biblioteki dla Dzieci Niny Boczarowej, dzieci mogą zobaczyć polskie bajki.

W tym roku współorganizatorami festiwalu zostały organizacja pozarządowa „Młodzieżowa Platforma”, firma „Inicjał”, Wołyńska Filharmonia Obwodowa, Centralna Miejska Biblioteka dla Dzieci, Centrum Informacji Turystycznej і Usług. Patronatem medialnym festiwal objęły Wołyńska Obwodowa Telewizja і „Monitor Wołyński”. Głównym partnerem festiwalu jest Polski Instytut Sztuki Filmowej.

Natalia DENYSIUK

Польсько-український мандрівний кінофестиваль „BO!” ввдруге завітав до Луцька. Саме тут у минулому році він почав свою мандрівку Україною.

Фестиваль вистартував в 2011 році в Луцьку, а потім був проведений у Львові, Тернополі і Києві. У 2012 році все почалося із неофіційного відкриття у Житомирі.

- Житомирське училище культури і мистецтва ім. І.Огієнка стало партнером фестивалю. Студенти озвучують польські казки українською мовою. У Житомирі є Польський дім, де ми організуємо покази казок для польських дітей, - розповідає президент фестивалю Андрей Кемпінський.

Офіційний старт фестивалю відбувся 9 листопада у Львові. На фестивалі демонструються три групи фільмів: художні, документальні і мультфільми. Всього передбачено 20 українських прем'єр: вперше в Україні буде показано 6 художніх фільмів та 14 документальних.

Урочисте відкриття фестивалю в Луцьку відбулося 16 листопада в Центрі культури і дозволя СНУ ім. Лесі Українки, а відкриття блоку документальних фільмів - 19 листопада у приміщенні Бібліотеки СНУ. Обидві зали університет люб'язно надав як співорганізатор фестивалю.

Організатори фестивалю зіткнулися із тим, що в Луцьку мало об'єктів, пристосованих для показу художніх фільмів. Одну із адаптованих для перегляду фільмів залу надала Волинська обласна філармонія. Тут демонструються художні фільми, спектр яких широко представлений. Тут і комедія, і драма, і трагікомедія, і детективний жанр.

- Це фільми, автори яких задумуються над тим, як жити та куди ми йдемо, - зазначає Андрей Кемпінський.

На другому фестивалі «BO!» збільшилася кількість документальних фільмів. У Луцьку їх демонструють

у Східноєвропейському національному університеті ім. Лесі Українки. Документальні фільми дають можливість студентам ознайомитися з тематикою польського документального кіно, яка і сьогодні актуальна як для поляків, так і для українців. Як зазначив Андрей Кемпінський під час відкриття блоку документальних фільмів, деякі з них можна назвати науковими роботами у галузі історії. Завдяки цим фільмам можна зрозуміти корені сучасних проблем польського суспільства у минулому.

Під час відкриття блоку документальних фільмів фестивалю, у конференц-залі Бібліотеки СНУ була також відкрита виставка фотографій Йоланти Стопки «Урок патріотизму». Фотографії зроблені під час Міжнародного мотоциклетного катинського рейду, траса якого пролягала територією Польщі, України, Білорусі та Росії.

Не забули організатори фестивалю і про маленьких глядачів. Завдяки гостинності директора Центральної міської бібліотеки для дітей Ніни Бочарової, малеча мала можливість переглянути польські мультфільми.

У нинішньому році до співорганізації фестивалю «BO!» долучилися СМГО «Молодіжна платформа», фірма «Ініціал», Волинська обласна філармонія, Центральна міська бібліотека для дітей та Центр туристичної інформації та послуг. Медійними патронами виступають Волинська обласна державна телерадіокомпанія та «Волинський Монітор». Головний партнер фестивалю - Польський інститут кіномистецтва. Фестиваль триватиме в Луцьку до 25 листопада.

Наталія ДЕНІСУК

День незалежності
Польщі у Луцьку
Dzień Niepodległości
Polski w Łucku

str. 2

Україна в Любліні
Ukraina w Lublinie

Відбувся фестиваль «Україна в центрі Любліна».

Одбул ся Festiwal „Ukraina w Centrum Lublina”.

str. 4

Ідеї Януша Корчка
актуальні і сьогодні
Pomysly Janusza Korczaka
aktualne до dziś

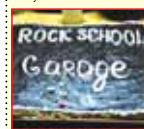
У Луцьку відбулася міжнародна конференція. В Луцьку відбулася міжнародна конференція.

str. 6

Луцький
рок-школі - 1 рік
Луцькій
szkole rockowej - 1 rok

Найбільш відвідувані класи - електроніка та барабани. Najbardziej popularne są klasy gry на gitarze elektrycznej і perkusji.

str. 8

Ірен Роздобудько:
Iren Rozdobudko:

«Нехай би зникли ці визначення «схід-захід»!
«Oby zniknęły wszystkie te określenia «wschód-zachód»

str. 10

Наш
передплатний
індекс: 49053

День Niepodległości Polski obchodzono w Łucku

11 listopada 2012 roku w Pałacu Kultury Łucka odbyły się uroczystości z okazji Dnia Niepodległości Polski.

W imprezie wzięli udział Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny RP na Ukrainie Henryk Litwin, pracownicy Konsulatu Generalnego RP w Łucku, urzędnicy i politycy miasta, goście z Polski, przedstawiciele polonijnej społeczności Wołynia, mieszkańcy centrum obwodowego.

Z okazji największego polskiego święta państwowego, obecnych powitał kierownik Konsulatu Generalnego RP w Łucku Krzysztof Sawicki i zaprosił do słowa Ambasadora Polski na Ukrainie, Henryka Litwina. Dyplomata krótko opowiedział historię obchodów Dnia Niepodległości, wykazując się doskonałą znajomością języka ukraińskiego: «Choć święto powstało 11 listopada 1918 roku, państwo nie od razu uzyskało niepodległość. Był to koniec systemów imperialnych w Europie i początek narodowych, demokratycznych systemów politycznych. O swoją niepodległość, my Polacy, nadal walczyliśmy w następnych dziesięcioleciach». Henryk Litwin zauważył, że za prawdziwe święta niepodległości, można uważać obchody po 1991 roku, gdy zaczął się proces budowania niezależnych państw demokratycznych w Europie, właśnie wtedy zdobyły swoją niepodległość ważne kraje sąsiednie Polski – Ukraina i Białoruś.

Dopiero od 1991 roku, według polskiego ambasadora, startowała era stabilizacji. Bez zniszczenia systemu imperialnego byłoby to niemożliwe. Polska może istnieć tylko jako część systemu niezależnych i demokratycznych państw. «Podajemy nowe wyznaczniki. Jest to przede wszystkim kontynuacja integracji europejskiej naszych wschodnich sąsiadów» – powiedział Henryk Litwin. Ambasador zwrócił się także do swoich rodaków, Polaków, którzy, ze względu na okoliczności historyczno-polityczne, mieszkają poza granicami współczesnej Polski. Dyplomata podkreślił wielką rolę emigracji w zdobyciu niepodległości. Od początku II wojny światowej do 1989 roku, to najważniejsze święto narodowe, było obchodzone poza granicami państwa. Henryk Litwin powiedział o ważnej roli Polonii w rozwoju języka polskiego, kultury i tradycji polskich i wręczył odznaki honorowe „Zasłużony dla kultury polskiej” Władysławowi Bagińskiemu, Marii Bożko, Natalii Ciołyk, Annie Jurczenko, Irenie Kosenko, Włodzisławowi Marczuk, Zofii Michalewicz, Le-

onidowi Pastryku, Switłanie Poluchowicz, Romualdzie Poremskiej, Danyle Posztaruku, Aleksandrowi Świcy, Switłanie Zinczuk i Walentemu Wakolukowi.

Prezes Stowarzyszenia Kultury Polskiej na Wołyniu imienia Ewy Felińskiej Walenty Wakoluk w imieniu wszystkich Polaków regionu, podziękował za honorowe odznaki. Zaznaczył, że jest to tylko początek dalszej współpracy i należy być godnymi pamięci poległych wojowników, którzy oddali swoje życie za wolność i niepodległość Polski.

Z okazji święta narodowego polską społeczność powitał również przewodniczący Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej Borys Klimczuk: «Polska przetrwała trzy duże rozbiory, liczne krwawe wojny i cierpienia. Zdobyliście swoją niepodległość w walce i cierpieniach jak nikt inny». Dodał, że Ukraińcy nie muszą bać się uczyć od Polaków, jak szanować swoją niepodległość i walczyć o nią. Borys Klimczuk podziękował sąsiedniemu krajowi i jego politykom, za ogromne wsparcie i wyrozumiałość: «Głosu Polski słucha Bruksela i my, Ukraińcy, mamy pokonywać mosty, które buduje Polska na rzecz naszej integracji europejskiej».

Mer Łucka Mykoła Romaniuk, również wystąpił ze świątecznym powitaniem, zwracając uwagę obecnych na obszerną współpracę między obu państwami w zakresie kultury, edukacji, nauki, gospodarki, sportu. Wyraził nadzieję na kontynuowanie tej współpracy europejskiej.

Gościem imprezy był przedstawiciel Rady Miejskiej Równego Andrij Gryszczuk, który przekazał podziękowania od władz i społeczności sąsiedniego miasta.

Kulminacją uroczystości stał się występ Zespołu Pieśni i Tańca «Suwalszczyzna». Jest to jeden z najstarszych polskich zespołów folklorystycznych, który został założony jeszcze na początku minionego wieku. W przedstawieniu «W podsuwalskiej oberży» artyści przedstawili wielokulturowe, wielonarodowe Suwalki, symbolizujące, jak można w pokoju i dostatkach współistnieć różnym narodom, wzajemnie wzbogacając własne tradycje.

Wiktor JARUCZYK

День незалежності Польщі святкували у Луцьку

11 листопада 2012 року в Палаці культури Луцька пройшли урочистості з нагоди Дня незалежності Польщі.

У святковому заході взяли участь Уповноважений і надзвичайний посол Польщі в Україні Генрик Літвін, працівники Генерального консульства РП у Луцьку, чиновники та політики міста, гості із Польщі, представники польської громади Волині, громадський обласного центру.

Із найбільшим державним святом присутніх привітав керівник Генерального консульства РП у Луцьку Кшиштоф Савіцький і запросив до слова Надзвичайного та Повноваженого посла Польщі в Україні Генрика Літвіна. Дипломат коротко розповів про історію урочистостей відзначення Дня незалежності, причому продемонстрував прекрасне володіння українською мовою: «Хоч свято і було започатковане 11 листопада 1918 року, проте держава не отримала такої бажаної незалежності. Це був час закінчення системи імперій у Європі і початку національних, демократичних систем у політиці. Свою незалежність ми, поляки, продовжували відвоювати у наступні десятиліття». Генрик Літвін наголосив, що справжніми свята незалежності можна вважати після 1991 року, коли розпочався процес будівництва незалежних демократичних держав у Європі, саме тоді здобули свою незалежність важливі країни-сусіди Польщі – Україна та Білорусь.

Саме з 1991 року, на думку польського посла, бере старт епоха стабільності. Без знищення імперської системи це було б неможливим. Польща може існувати лише як частина системи незалежних і демократичних держав. «Ми маємо нові виклики – це, в першу чергу, подальша євроінтеграція наших східних сусідів», - наголосив Генрик Літвін. Ще він звернувся до своїх земляків, поляків, котрі нині, в силу історично-політичних обставин, проживають за межами сучасних кордонів Польщі. Дипломат наголосив на великій ролі еміграції в здобутті незалежності. Від початку II світової війни і аж до 1989 року найважливіше державне свято відзначалося за межами держави. Генрик Літвін відзначив важливу роль закордонної поліції у розвитку польської мови, культури, традиції і вручив відзнаки заслуженим діячам польської культури Владиславу Багінському, Марії Боżко, Наталії Цюлик, Анні Юрченко, Ірині Косенко,

Володимирові Марчуку, Софії Михалевич, Леонідові Паstryку, Світлані Полухович, Ромуальду Поремській, Данилові Поштаруку, Олександрові Свіці, Світлані Зінчук та Валентині Ваколую.

Толова Товариства польської культури на Волині ім. Еви Фелінської Валентин Ваколук від імені усіх поляків регіону подякував за почесні відзнаки, заявивши, що це лише початок подальшої співпраці і варто бути гідними пам'яті полеглих борців, котрі віддали своє життя за волю і незалежність Польщі.

Привітати польську громаду із державним святом прийшов також голова Волинської обласної державної адміністрації Борис Клімчук: «Польща пережила три великі поділи, численні криваві війни та страждання. Ви виборили, вистраждали своєю незалежністю як ніхто інший». Також волинський посадовець відмітив, що українці мають не соромитися вчитися у поляків як шанувати і виборювати власну незалежність. Борис Клімчук подякував сусідній державі і її політикам за велику підтримку та розуміння: «До голосу Польщі прислухайтеся Брюссель, і нам, українцям, треба долати мости, які створює Польща для нашої євроінтеграції».

Луцький міський голова Микола Романюк також виступив із святковою промовою, наголосивши на великому культурному, освітньо-науковому, економічному, спортивному обміні між державами. Також він висловив сподівання на подальшу важливу і корисну співпрацю.

Урочистості відвідав представник Рівненської міської ради Андрій Грішук, щоб передати вітальні слова від властей та громадськості сусіднього міста.

Святкування завершилося спектаклем ансамблю пісні і танцю «Сувалицзна». Це один із найдревніших фольклорних колективів Польщі, адже був створений ще на початку минулого століття. Постановкою «У підсувальській корчмі» артисти талановито та майстерно представили багатокультурні, багатонаціональні Суwalkи, що стало символом того, як можна мирно і успішно співіснувати різним народам, взаємно збагачуючи власні традиції.

Віктор ЯРУЧИК

День Niepodległości w Stowarzyszeniu im. Ewy Felińskiej

11 listopada w Stowarzyszeniu Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu w Łucku, odbyła się akademія z okazji Święta Odzyskania Niepodległości przez Polskę.

Jak zawsze, mały lokal Stowarzyszenia przy ul. Kryłowa, ledwo zmieścił wszystkich przybyłych na obchody głównego święta Polaków – Dnia Niepodległości. Uczniowie szkoły sobotnio-niedzielnej przy SKP, pod kierunkiem p. Jadwigi Demczuk, wspólnie z chórem Luceoria, którego kierownikiem muzycznym jest p. Anna Lewczenko, przygotowali montaż słowno-muzyczny „Gawęda ku Niepodległości”. Spotkanie przebiegało w ciepłej i rodzinnej atmosferze. Nie zabrakło też chwil zadumy i refleksji, ponieważ kilka dni wcześniej, członkowie Stowarzyszenia brali udział w uroczystościach zapalenia Ognia Niepodległości w Kostjuhnivcu. Celem spotkania było uczczenie święta i uświadomienie wszystkim zebranych, że to dzięki patriotycznej postawie naszych przadków, przetrwały najcenniejsze wartości, jakimi jest Ojczyzna i Wolność.

MW

День незалежності в Товаристві ім. Еви Фелінської

11 листопада в Товаристві польської культури на Волині ім. Еви Фелінської в Луцьку відбулася урочиста академія з нагоди Свята Незалежності Польщі.

Як завжди, невелике приміщення Товариства, що на вул. Крилова, ледве вмістило всіх тих, хто прийшов відзначити головне свято поляків – День незалежності. Учні суботньо-недільної школи, що діє при Товаристві, під керівництвом полоністки Ядвіги Демчук разом із хором «Luceoria», музичним керівником якого є Анна Левченко, підготували словесно-музичну композицію «Розмова із Незалежною». Зустріч відбувалася в теплій і сімейній атмосфері. Був також момент рефлексії, оскільки кілька днів перед Днем незалежності члени Товариства брали участь в урочистому запаленні Вогню Незалежності в Костюхнівці. Метою зустрічі було відзначення свята та усвідомлення, що саме завдяки патріотизмові наших праддів донині існують найбільші цінності – Батьківщина і Свобода.

ВМ

W Kowlu uczczono pamięć polskich legionistów

11 listopada 2012 w Dniu Niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, na starym cmentarzu miejskim w centrum Kowla, odbyła się msza św. w intencji polskich legionistów poległych na Wołyniu podczas I wojny światowej.

W uroczystościach wzięli udział Ambasador RP na Ukrainie Henryk Litwin, Kierownik Konsulatu Generalnego RP w Łucku Krzysztof Sawicki, pracownicy Konsulatu, polscy harcerze, przedstawiciele społeczności polskiej z Kowla oraz członkowie Wołyńskiego Stowarzyszenia Lekarzy Polskiego Pochodzenia.

Legiony polskie walczyły na Wołyniu od 1 października 1915 do 6 lipca 1916 roku. Na początku lipca 1916 roku, podczas ofensywy rosyjskiej armii w kierunku Kowla I, II i III brygady legionów polskich przez trzy dni, stawiały zaciekły opór, niemal trzykrotnie większej armii rosyjskiej na terenie od wsi Kostiuchnowka do wsi Optowe. Pierwsza brygada była dowodzona przez Józefa Piłsudskiego, druga od 1916 przez Józefa Hallera, jednym z dowódców trzeciej brygady był Bolesław Roja. W wyniki

ku zwyciężonych walk zginęło około 2 tys. Polaków, którzy zostali pochowani w różnych regionach Wołynia. Powstały wtedy polskie cmentarze wojskowe w Kostiuchnowce, Maniewiczach, Trojanówce, Wowczesku, Czarsku, Hruziatynie, Karasynie, Koszyszczach i Kowlu. Legioniści

polscy w Kowlu są pochowani na dwóch cmentarzach – na «Cmentarzu na Górze» pod miastem i na starym cmentarzu miejskim w centrum miasta.

Stowarzyszenie Lekarzy Polskiego Pochodzenia na Wołyniu

У Ковелі вшановано пам'ять польських легіонерів

11 листопада 2012 р., в День незалежності Польської Республіки, на старому міському кладовищі в центрі Ковеля, відбулося богослужіння, під час якого було вшановано пам'ять полеглих під час I світової війни на Волині польських легіонерів.

В урочистостях взяли участь Посол РП в Україні Генрік Літвін, керівник Генерального консульства РП у Луцьку Кшиштоф Савіцький, працівники консульства, польські харцери, представники польської громади Ковеля та члени Волинського товариства лікарів польського походження.

Польські легіони воювали на Волині від 1 жовтня 1915 до 6 липня 1916 року. На початку липня 1916 року, під час наступу російської армії у ковельському напрямку I, II і III бригади польських легіонів, упродовж трьох днів чинили запеклий опір майже втричі численнішій російській армії на лінії від села Костюхівка до села Оптове. Першою бригадою керував Юзеф Пілсудський, другою, з 1916 року – Юзеф Галлер, одним із командувачів третьої бригади був

Боєслав Роя. У ході запеклих боїв загинуло близько 2 тис. поляків, котрих було поховано в різних регіонах Волині. Тоді з'явилися польські військові кладовища в Костюхівці, Маневичах, Троянівці, Вовчеську, Черську, Грузятині, Карасині,

Кошиці і Ковелі. Польські легіонери в Ковелі поховані на двох кладовищах – на «Кладовищі на Гірці» під містом і на старому міському кладовищі в центрі населеного пункту.

Товариство лікарів польського походження на Волині

Obchody Święta Niepodległości Polski w Równem

Z okazji 94. rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości, 9 listopada 2012 roku w Domu parafialnym przy św. Apostołów Piotra i Pawła w Równem odbył się uroczysty apel, w którym wzięła udział cała społeczność polska Równego.

Akademia została przygotowana przez uczniów sobotnio-niedzielnej, działającej przy Towarzystwie Kultury Polskiej w Równem, pod kierunkiem nauczycielki polonistki pani Barbary Dziurkowskiej. W montażu słowno-muzycznym wystąpili uczniowie, studenci, harcerze. Uroczysty charakter apelu podkreślały galowe stroje występujących i obecnych na widowisku, a dekoracja nawiązywała do symbolu flagi narodowej. Wszyscy uczestnicy spotkania mieli biało-czerwone kotyliony.

Po odśpiewaniu hymnu narodowego odbyła się krótka inscenizacja, podczas której wszyscy obecni przypomnieli sobie drogę Ojczyzny do niepodległości. Patriotyczny nastrój imprezy uświetniły pieśni zespołu „Przyjaźń”, działającego przy Towarzystwie Kultury Polskiej pod kierownictwem Michała Nazarenki. Pieśni pochodziły z okresu kształtowania się II Rzeczypospolitej: „Pierwsza kadrowa”, „Piechota”, „Białe róże”, „Pierwsza brygada”, „Wojenka, wojenka”.

Na uroczystości był obecny przedstawiciel administracji obwodowej, kierownik Wydziału ds. Mniejszości Narodowych i Religii pan Igor

Sokołowski, który wręczył dyplomy uznania zasłużonym członkom Towarzystwa.

Władysław BĄGIŃSKI, Towarzystwo Kultury Polskiej im. Władysława Reymonta

Władysław BĄGIŃSKI, Towarzystwo polskiej kultury im. Władysława Reymonta

W Lubomlu odbył się Festiwal Kultury Polskiej

Już czwarty rok z rzędu, Rejonowy Dom Kultury w Lubomlu, witał gości na Młodzieżowym Festiwalu Kultury Polskiej, zorganizowanym przez Towarzystwo Kultury Polskiej im. Michała Ogińskiego w Lubomlu z okazji Dnia Niepodległości Polski.

W Festiwalu wzięła udział utalentowana młodzież rejonu lubomelskiego. Wokalny zespół rejonowego gimnazjum im. Natalii Użwій „Spivanczky”, zaprezentował zebranym polskie piosenki. Z solowymi występami wystąpili również uczenice gimnazjum. Aktywni uczestnicy festiwalu, zostali uhonorowani przez Prezesa Towarzystwa Kultury Polskiej Włodzimie-

rza Pedrycza pamiątkowymi dyplomami. Stowarzyszenie gościło delegację z zagranicy: Starostę Włodawskiego Wiesława Holaczuka, dyrektorów gimnazjów z Włodawy i Woli Uhruskiej Mirosława Koniecznego i Eugeniusza Omelczuka, z którymi współpraca trwa od dłuższego czasu.

Wspólnie z powiatem włodawskim, Towarzystwo Kultu-

ry Polskiej im. Michała Ogińskiego w Lubomlu, aktywnie uczestniczy w porządkowaniu polskiego cmentarza na terytorium Lubomla. Członkowie towarzystwa wspólnie z polskimi przyjaciółmi śpiewają piosenki, uczą się języka polskiego, tworzą przyszłość i pamiętają o przeszłości.

Olena ŁYTWINIUK, Towarzystwo Kultury Polskiej im. Michała Ogińskiego w Lubomlu.

Святкування Дня незалежності Польщі у Рівному

З нагоди 94-ої річниці здобуття Польщею незалежності, 9 листопада 2012 року в парафіяльному домі Св. Апостолів Петра і Павла у Рівному відбувся святковий виступ, у якому взяла участь польська громада Рівного.

Урочиста академія була організована учнями суботньо-неділної школи, що діє при Товаристві польської культури у Рів-

ному під керівництвом вчителя-полоніста Барбари Дзюрковської. У словесно-музичній композиції виступили учні, студенти, харцери. Урочистий характер виступу підкресливали святкові костюми артистів та глядачів, а декорація символізувала національний прапор. Усі учасники зустрічі мали біло-червоні кокарди.

Після виконання національного гімну відбулася коротка інсценізація, під час якої усі присутні нагадали собі дорогу Польщі до незалежності. Патріотичного настрою заходу додали пісні гурту «Пшиязнь», що діє при Товаристві польської культури під керівництвом Михайла Назаренка. Пісні походили із періоду формування Рі Печі Посполитої: „Перша кадрова”, „Піхота”, „Білі троянди”, „Перша бригада”, „Воеенко, воеенко”.

На урочистостях був присутній представник обласної державної адміністрації, керівник відділу у справах національних меншин Ігор Соколовський, котрий вручив почесні дипломи заслуженим членам Товариства.

У Любомлі відбувся фестиваль польської культури

Уже четвертий рік поспіль Любомльський районний будинок культури збирає гостей на Молодіжний фестиваль польської культури, який організовує Товариство польської культури ім. Міхала Огіńskiego з нагоди Дня незалежності Польщі.

У фестивалі взяли участь молоді таланти Любомльщини. Польськими піснями гостей привітали вокальний ансамбль районної гімназії імені Наталії Ужвій «Співаночки», сучасними піснями у сольному виконання всіх порадували учениці гімназії. Голова Товариства польської культури Володимир Педич вручив дипломи активним учасникам фестивалю.

Товариство мало честь приймати гостей з-за кордону: старосту Влодавського повіту Веслава Холячука, директорів гімназій з Влодави і Волі Ухруської Мирослава Конечного та Євгеніюша Омелчука, співвирца з котрим продовжується вже не один рік.

Спільно з Влодавським повітом ТПК ім. Міхала Огіńskiego в Любомлі бере

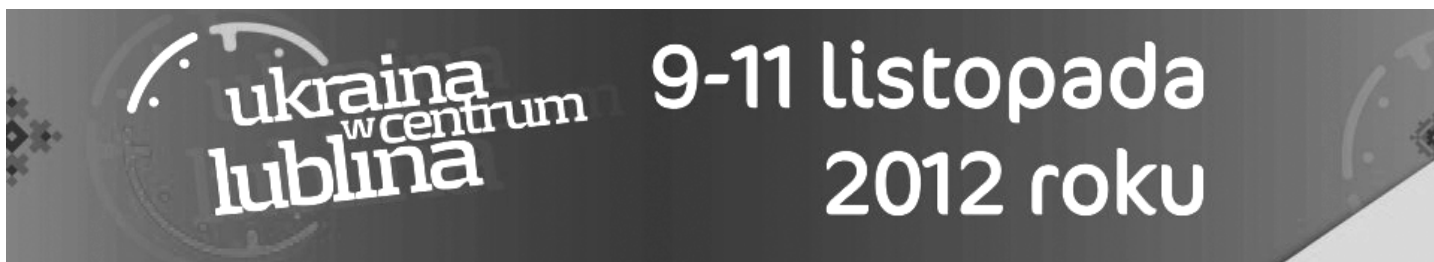
активну участь у впорядкуванні військово-цивільного польського кладовища на території Любомля. Члени товариства разом із польськими друзями співають пісні, вивчають польську мову, творять майбутнє і, звісно, вшановують минуле.

Olena ЛИТВИНЮК, Товариство польської культури ім. Міхала Огіńskiego

Ukraina w Lublinie Україна в Любліні

9-11 listopada w Lublinie odbył się Festiwal „Ukraina w Centrum Lublina”.

9-11 листопада у Любліні відбувся фестиваль «Україна в центрі Любліна».

W pierwszym dniu festiwalu w lubelskiej kinie „Bajka” odbyła się polska premiera filmu „Żywi” ukraińskiego reżysera Serhija Bukowskiego, opowiadającego o Wielkim Głodzie na Ukrainie w latach 1932-1933.

Film „Żywi” (2008) zdobył Grand Prix na International Media North South Forum w Genewie. W filmie poruszono dwa wątki. Pierwszy – to wspomnienia ludzi o tych strasznych czasach, którym był Wielki Głód, zaś drugi – historia brytyjskiego dziennikarza Garetha Jonesa, absolwenta Uniwersytetu Cambridge, radcy premiera Wielkiej Brytanii Davida Lloyd George’a. Zbięraf on fakty o skali Wielkiego Głodu, żeby poinformować o nim świat.

w Centrum Lublina” - wystawa fotograficzna Rostysława Szpuka pt. „Bez oznak życia artystycznego” (B.O.M.Ż. - ten skrót, utworzony od ukraińskiej nazwy wystawy, w tłumaczeniu na język polski oznacza „bezdomy” - red.).

„Bez oznak życia artystycznego” – to nie maskarada, a bardzo ważny projekt, realizowany przez fotografa z Iwano-Frankiwska Rostysława Szpuka oraz osoby, tworzące czasopismo „Prosto neba” (Pod gołym niebem). Wystawa zwraca uwagę na problemy ludzi bezdomnych na Ukrainie, na to że tacy ludzie są wśród nas i że... to też ludzie. Na zdjęciach w rolę bezdomnych wcielił się ukraiński pisarz Taras Prochaško, Jurij Izdryk, Jurij Andruchowycz, Sofija

na” obfitował w słowa. W lubelskiej kawiarni/księgarni „Między Słowa” odbyło się literackie spotkanie. Swoje wiersze czytali Oleksandra Matuszenko i Andrij Lubka. Podczas gdy Lubka jest już znany na Ukrainie, dla Oleksandry to spotkanie stało się swoistym literackim debiutem. Udanym, oczywiście. Poetka powiedziała, że Lublin jest dla niej miastem, które inspiruje.

Wieczorem w restauracji „Czarna Owca” feeryczny zespół „Polikarp” z Kijowa urządził prawdziwą ukraińską wieczornicę. Dzień ten zakończył się mocnym sportowym akcentem ukraińskim: pięściarz Wołodimir Kliczko po 12 rundach, zwyciężył w walce z Polakiem Mariuszem Wachem.

Trzeci dzień festiwalu był słoneczny, duchowy i historyczno-artystyczny. Słoneczny dlatego, że Niebo, widząc co się dzieje na Ziemi, podaowało ludziom bezchmurną listopadową niedzielę. Duchowy, bo dzień zaczął się od modlitwy w cerkwi greckokatolickiej, a historyczno-artystyczny, ponieważ tego dnia na festiwalu gościł Michał Warchił - folklorysta łemkowski, twórca największego w Polsce zbioru modeli cerkwi łemkowskich.

Mistrz przywiózł do Lublina wystawę miniaturowych modeli cerkwi łemkowskich. Artysta nie sprzedaje swoich dzieł, są one przeznaczone wyłącznie do prezentacji. Wystawę Michała Warchiła można jeszcze zobaczyć w ciągu tego tygodnia w greckokatolickiej świątyni, znajdującej się na terenie Muzeum Wsi Lubelskiej (Lublin, al. Warszawska 96).

Andruchowycz, Oleh Hnativ i in. Razem z fotografem z Iwano-Frankiwska w otwarciu wystawy uczestniczyli Marjana Socha ze lwowskiej organizacji „Osela” i poeta Hryhorij Semenczuk. Wystawa „Bez oznak życia artystycznego” będzie eksponowana w lubelskiej kawiarni „U Fotografa” do 2 grudnia.

Drugi dzień Festiwalu „Ukraina w Centrum Lubli-

U pierwszy festiwalny dzień w lubelskim kinie „Bajka” odbyła się polska premiera filmu „Żywi” ukraińskiego reżysera Serhija Bukowskiego. Ce kino pro Holodomor w Ukraini 1932-1933 rokov.

Kinostrička «Живи» (2008) здобула Гран-прі Міжнародного північно-південного медіафоруму в Женеві. Фільм має дві сюжетні лінії. Перша – це розповіді про Великий голод в Україні 1932-1933 років. Друга лінія розповідає історію британського журналіста Гарета Джонса, випускника Кембриджського університету та радника колишнього Прем'єр-міністра Великобританії Дейвіда Ллойда Джорджа. Він збирав факти про масштаби Голодомору, щоб представити їх світовій громадськості.

Після перегляду режисер спілкувався із присутніми на прем'єрі глядачами. Під час розмови піднято, зокрема, питання, пов'язані з проблематикою фільму, специфікою роботи над кінострічкою. Сергій Буковський сказав, що в Україні це добрі фільми про Великий голод. Його ж кіно про те, як приховували правду.

Друга подія першого дня «Україна в центрі Любліна» - виставка фотопроєкту Ростислава Шпюка «Bez oznak mistsc'ьkogo життя» (B.O.M.Ж.).

«Bez oznak mistsc'ьkogo життя» - це не маскаррад, а серйозний і потрібний проєкт фотографа з Івано-Франківська та людей, які творять журнал «Просто неба». «B.O.M.Ж» наголошує на проблемах безпритульних в Україні, на тому, що такі люди живуть серед нас і вони теж... люди. У

рамках фотопроєкту в безхатченків вже перевтілили-ся Тарас Прохасько, Юрій Іздрік, Софія Андрухович, Юрій Андрухович, Олег Гнатів та інші. Разом з івано-франківським фотографом у відкритті виставки взяли участь Мар'яна Соха із львівської організації «Оселя» та поет Григорій Семенчук. Фотовиставка «Bez oznak mistsc'ьkogo життя» триватиме в люблінській кав'ярні «У фотографа» до 2 грудня.

української культури по-українськи: боксер Володимир Кличко після дванадцяти раундів напруженого поєдинку переміг поляка Маріуша Ваха.

Третій день фестивалю був сонячним, духовним та історично-мистецьким. Сонячним, бо Небеса, очевидно знаючи про те, що відбувається на Землі, подавали людям ясну листопадову неділю. Духовним, бо все розпочалося з молитви у греко-католицькій церкві. А

ФОТО РЕГІ РАМСЬКА

Другий день фестивалю «Україна в центрі Любліна» був багатим на слова. В люблінській кав'ярні-книгарні «Між словами» відбулася літературна зустріч. Свої вірші у тандемі читали Олександр Матушенко та Андрій Любка. Якщо Любка - поет вже добре знаний в Україні, то для Олександрія поетична зустріч стала дебютом. Вдалим, безумовно. Поетеса зналася, що вважає Люблін містом, що надихає.

Увечері в ресторани «Чорна вівця» феєричний гурт «Полікарп» з Києва влаштував справжній український вечорниця. А закінчився другий день фестивалю

історично-мистецьким день був тому, що на фестиваль завітав Михайло Вархіл - лемківський фольклорист, творець найбільшої у Польщі колекції моделей церков Лемківщини.

Майстер привіз до Любліна виставку мініатюрних моделей церков Лемківщини. Своїх виробів митець не продає, лише демонструє. Виставку Михайла Вархіла ще можна побачити у найближчий тиждень в греко-католицькому храмі, що знаходиться на території Музею люблінського села (Люблін, алея Варшавська, 96).

ЯСА РАМСЬКА, Люблін

ФОТО МІРЯСА ТРЕМБЕЦЬКІЙ з радю «Люблін»

Po wyświetleniu filmu odbyła się dyskusja reżysera z widzami. Omówiono zwłaszcza kwestie, związane z problematyką filmu, szczegółami pracy nad filmem. Serhij Bukowski powiedział, że na Ukrainie są dobre filmy o Wielkim Głodzie, natomiast jego film opowiada o tym, jak była ukrywana prawda.

Drugie wydarzenie pierwszego dnia Festiwalu „Ukraina

Jasia RAMSKA, Lublin

Polskie kwiaty

Nuty i słowa polskich piosenek rozbrzmiewały w auli Gimnazjum numer 4 w Łucku w popołudniową sobotę, 17 listopada.

Uczestnicy z wielu miast Wołynia przybyli na VI Międzynarodowy Dziecioco - Młodzieżowy Festiwal Polskiej Piosenki w Łucku, który w tym roku otrzymał „Polskie Kwiaty”, a jego hymnem stała się piosenka o tym właśnie tytule.

Festiwal zaczęły ciekawe warsztaty taneczne prowadzone przez gościa z Włodawy panią Barbarę Mierzwę. Przez prawie trzy godziny uczyły kroków do polskich tańców narodowych: poloneza, krakowiaka i kujawiaka. Pani Barbara była zachwycona, młodzież z Wołynia tak łatwo przyswaja układy taneczne.

Po przerwie obiadowej uczestnicy zaprezentowali swoje interpretacje utworów.

Widzowie mogli posłuchać piosenek o różnorodnej tematyce, zadumać się nad tekstem, pokochać i pokłaskać w rytm żywych melodii.

Organizatorami konkursu byli: Towarzystwo Kultury Polskiej im. T. Kościuszki, Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP, Konsulat Generalny RP w Łucku, Stowarzyszenie „Wspólnota Polska” w Chelmie, Obwodowy Wydział Związku Nauczycieli Polonistów Ukrainy im. Gabrieli Zapolskiej, Łuckie Gimnazjum nr. 4 im. M. Lewickiego.

Wiesław PISARSKI

Польські квіти

Мелодії та слова польських пісень звучали в Луцькій гімназії №4 у післяобідню пору в суботу 17 листопада.

Учасники із багатьох міст Волині прибули на VI Міжнародний дитячо-моліджійний фестиваль польської пісні у Луцьку, який у нинішньому році отримав назву «Польські квіти», а його гімном стала однойменна пісня.

Фестиваль відкрили цікаві танцювальні майстер-класи, які провела гість із Влодави Барбара Межва. Майже упродовж трьох годин вона навчала різних па із польських національних танців: полонеза, краков'яка та куяв'яка. Пані Барбара була захоплена тим, що молоді з Волині так легко засвоює танцювальні рухи.

Після обідньої перерви учасники представили танці у власній інтерпретації. Глядачі могли послухати пісні на різну тематику, замислитися над текстом, погойдатися під ритм та вистукати ритм живих мелодій.

Організаторами конкурсу були: Товариство польської культури ім. Тадеуша Костюшка, Міністерство закордонних справ РП, Генеральне консульство РП у Луцьку, Товариство «Польська спільнота» у Холмі, обласне відділення Спільки вчителів-полоністів України ім. Габрієлі Запольської, Луцька гімназія № 4 ім. Модеста Левицького.

Вєснав ПІСАРСЬКІЙ

Literackie Zaduszki Літературні Задушки

Листопад то місяць, куди частіше, ніж звичайно, згадуємо тих, хто відійшов. Я хотіла би пригадати постаті польських письменників, котрі жили у минулих століттях і відійшли у різні роки, проте саме в листопаді. Варто провести таку подорож у часі, оскільки письменники заслуговують на пам'ять.

Листопад – це місяць, коли частіше, ніж зазвичай, згадуємо тих, хто відійшов. Я хотіла би пригадати постаті польських письменників, котрі жили у минулих століттях і відійшли у різні роки, проте саме в листопаді. Варто провести таку подорож у часі, оскільки письменники заслуговують на пам'ять.

5 листопада 1937 року змарів в Варшаві **Bolesław Leśmian**. Jego poezja jest niepowtarzalna. Był magiem słów: „tworzył neologizmy, szukał wyrazów starych, gwarowych, rzadko używanych, by na nowo tchnąć w nie życie, nadać im nowy sens”. Stworzył najpiękniejsze wiersze o tematyce miłosnej. Do jego najważniejszych utworów zaliczymy: *Sad rozstajny*, *Lękę czy Przygody Sindbada Żeglarza*.

5 листопада 1937 року у Варшаві помер **Болеслав Лесьмян**. Його поезія – неповторна. Він був чарівником слів: „творив неологізми, шукав старі вислови, говірки, рідко вживані, щоб по-новому вдихнути у них життя, надати їм нового змісту”. Створив одні з найпрекрасніших віршів на тему кохання. До його найважливіших творів зарахуємо: «Сад на роздоріжжі», «Луки» та «Пригоди Синбада-мореплавця».

15 листопада минула 96 rocznica śmierci **Henryka Sienkiewicza**, pierwszego polskiego laureata Nagrody Nobla w dziedzinie literatury w 1905 roku, autora m.in.: *Latarnika*, *Ogniem i mieczem*, *Pana Wołodyjowskiego*, *Potopu*, *W pustyni i w puszczy* czy *Quo vadis?* Przywołajmy najbardziej wzruszający moment z *Latarnika*: *Oto czterdzieści lat dobiegało, jak nie widział kraju i Bóg wie ile, jak nie słyszał mowy rodzinnej, a tu tymczasem ta mowa przyszła sama do niego – przepłynęła przez ocean i znalazła go samotnika, na drugiej półkuli (...)* *We łkaniu, jakie nim wstrząsnęło, nie było bólu, ale tylko nagle rozbudzona niezmierna miłość, przy której wszystko jest niczym (...)*.

15 листопада минула 96-а річниця від дня смерті **Хенрика Сенкевича**, першого польського лауреата Нобелівської премії у галузі літератури в 1905 році, автора «Вогнем і мечем», «Пана Володійовського», «Потопу», «В пустелі та пущі», «Quo vadis?». Пригадаймо найбільш зворушливий фрагмент із «Ліхтарника»: «Ось уже сорок літ добігало, відколи не бачив країни, і Бог знає скільки, відколи не чув рідної мови, а тут, тим часом, ця мова сама прийшла до нього – перепливла через океан і знайшла його, самотника, на другій півкулі (...). У риданні, яке ним затрусило, не було болю, а тільки несподівано пробуджена невимірна любов, у якій все є нічим (...)

19 листопада 1942 року в Дрогобичу, został zastrzelony przez Niemca **Bruno Schulz** – autor *Sklepów cynamonowych* i *Sanatorium pod Klepsydrą*. Na czym polega jego fenomen i tragizm? Nawet nie staram się osobiście odpowiadać na to pytanie, wiem tylko, że pozostanie dla mnie tajemnicą i inspiracją: *Życie wielkiego Schulza / upłynęło / w zupełnie małym miasteczku / w trójkącie / między Floriańską 12/ Zieloną i skwerem przy piekarni. / Sklepy cynamonowe / pachniały / w niepowtarzalny sposób / odurzały wizją sytości / w najstraszniejszy rok / Wielkiego Głodu / za miedzą Drohobycza*. Jego odrębny mityczny świat, pełen symboliki, fascynuje i niepokoi współczesnych czytelników i pasjonatów literatury.

19 листопада 1942 року в Дрогобичі був застрелений німцем **Бруно Шульц** – автор «Цицимонових крамниць» та «Санаторію під клепсидрою». У чому полягає його феномен і трагізм? Навіть не намагатимусь особисто відповісти на це запитання, знаю лише, що залишиться для мене таємницею та інспірацією: «Життя великого Шульца / сплинуло / в абсолютно маленькому містечку / в трикутнику / між Флоріанською, 12 / Зеленою та сквером поблизу пекарні / Цицимонових крамниць / пахнуло / неповторним чином / одурманувало візією ситості / у найжахливіший рік / Великого голоду / за межею Дрогобича». Його відокремлений містичний світ, наповнений символікою, захоплює і непокоїть сучасних читачів та любителів літератури.

20 листопада przypada 87 rocznica śmierci **Stefana Żeromskiego**, pisarza i nowelisty, rozmiłowanego w naturalizmie. Jego literackie dzieła to: *Dzienniki*, *Szyfrowe prace*, *Wierna rzeka*, *Popioły*... Oto fragmenty *Dzienników*: *Co warto wspominać(...) od czasu, jak przyszedłem do tego wieku, że oddano mię do szkół, byłem samotnym i ponurym. Lubilem zawsze i zawsze samotność. Sam się sobie dziwię nieraz, jak mogłem tak wystarczyć sobie, jak mogłem obyć się zupełnie bez towarzystwa nie tylko rówieśników, ale nawet w ogóle ludzi (...)*. Najbardziej znanymi są słowa pochodzące z *Szyfrowych prac*: *Nauka jest jak niezmiernie morze... Im więcej jej pijesz, tym bardziej jesteś spragniony*.

20 листопада минає 87-а річниця смерті **Стефана Жеромського** – письменника, прозаїка-новеліста, захопленого натуралізмом. Його літературні твори – це «Шоденник», «Сізіфові праці», «Вірна ріка», «Попіл»... Задитуюмо фрагмент зі шоденникових записів: «Що варто згадувати (...) від моменту, коли прийшов у цей вік, коли віддано мене до школи, був самотнім і понурим. Завжди любив і завжди самотність. Сам собі не раз дивувався, як міг собі вистачати, як міг обходитися абсолютно без товариства не лише ровесників, а навіть, загалом, без людей (...)». Найбільш відомою є його фраза із «Сізіфових праць»: «Наука – як безмірне море... Чим більше її п'єш, тим більше стаєш спраглим».

26 листопада 1855 року змарів найбільший поета польски – **Adam Mickiewicz** – twórca takich utworów jak: *Pan Tadeusz*, *Dziady* czy *Konrad Wallenrod*. Jego *Słowo i czyn* nie straciły, mimo upływu czasu na wartości: *W sprawach tylko chęć widzimy, w działaniu potęgę, trudniej dzień dobrze przeżyć, niż napisać księgę*.

26 листопада 1855 року помер найвідоміший поет – **Адам Міцкевич** – автор таких творів, як: «Пан Тадеуш», «Дзяди», «Конрад Валленрод». Його «Слово і діло», незважаючи на час, не втратило своєї цінності: «У справах тільки бажання бачимо, в діяльності – потужність, важче день добре прожити, ніж написати книгу».

Warto jeszcze wspomnieć **Stanisława Wyspiańskiego**, autora *Wesela*, najważniejszego dramatu polskiej sceny. Rocznicą jego śmierci przypada 28 listopada (1907 r.). Oto cytat z *Wesela*, który przez tyle lat nie stracił na aktualności: *Miałeś chamię złoty róg, miałeś chamię czapkę z piór: czapkę wicher niesie, róg huką po lesie, ostał ci się im sznur*.

Варто також згадати **Станіслава Веспіяньського**, автора «Весілля», найважливішої драми польської сцени. Річниця його смерті припадає на 28 листопада (1907 р.). Ось фрагмент із «Весілля», яке упродовж багатьох років не втратило актуальності: «Мав, хаме, золотий ріг, мав, хаме, шапку з пір'ям: шапку вихор несе, ріг гукє по лісі, лишився тільки шнурок».

Na półkach w naszych domach z pewnością stoją książki wspomnianych i być może ulubionych autorów. Ale w dobie multimediu, łatwego dostępu do Internetu i postępującego pracoholizmu, pozostaje niewiele czasu na ich czytanie. Warto więc odbyć taką podróż w świat historyczno-literacki, sięgnąć do biografii czy twórczości polskich pisarzy i poetów. A czas ku temu sposobny, wszak to listopad... czas, kiedy człowiek częściej niż kiedykolwiek, myśli o rzeczach ostatecznych.

На полицях наших квартир, переконана, стоять книжки згаданих, можливо, улюблених авторів. Проте в мультимедійну добу, добу легкого доступу до Інтернету і прогресуючого трудоголізму залишається небагато часу на те, щоб їх читати. Отже, варто провести таку подорож в історично-літературний світ, сягнути по біографію чи творчість польських письменників. А час цьому сприяє, адже зараз листопад... Час, коли людина частіше, ніж будь-коли, думає про найважливіші речі.

Łuckiej szkole rockowej – rok

Rok temu w Łucku zaczął swoją działalność jedyny na Ukrainie Zachodniej projekt muzyczny «Garage Rock School». W ciągu 365 dni projekt ten zamienił się na pełnowartościową szkołę, gdzie fachowi nauczyciele uczą chętnych muzyki w różnych stylach rockowych.

Z okazji rocznicy łuckiej szkoły rockowej «Monitor Wołyński» postanowił zaprezentować «Garage Rock School» od „kuchni”.

Przez cały okres działalności szkoły rockowej, w jej życiu odbywały się różnorodne wydarzenia: dwa «szalone» koncerty i przeniesienie się w nowe miejsce. Obecnie «Garage Rock School» liczy ponad 60 uczniów, 13 grup, 7 nauczycieli, 6 kierunków rozwoju muzycznego.

Po «korytarzach» szkoły rockowej

Szkoła obecnie jest zlokalizowana w pomieszczeniu fabryki odzieży «Łuczanka». Dostać się do niej można od strony Pałacu Młodzieży Uczniowskiej (ulica Chopina) albo od strony ulicy Woli, mijając Wołyńską Drukarnię Obwodową i skręcając na ulicę Melnyczna. Tutaj w budynku nr 13 znajduje się «Garage Rock School».

Teren i budynek fabryki wyglądają jak underground, dlatego, nie ulega wątpliwości, że jest to idealne miejsce dla spotkań muzycznych.

Na czwartym piętrze, po przekroczeniu «razdieckiego» korytarza «Łuczanki» i wejściu do

«Jeśliby nie szkoła rockowa, nigdy nie zostałbym metalowcem» – powiedział Roma Solowianczyk.

ścianach wiszą różnokolorowe gitary, tablica i ogromna reklama szkoły. W tej Sali, od czasu do czasu, odbywają się spotkania z ukraińskimi zespołami, przeglądy filmowe itp. Mała sala dla wokalistów jest najprzytulniejszym pomieszczeniem szkoły. Tam jest tylko syntezator, mikrofony, krzesła i zapomniany przez kogoś zeszyt z tekstami piosenek. Łącznie w klasie wokułu uczą się dwanaścioro chłopców i dziewcząt. Najbardziej popularne są klasy gry na gi-

pomieszczenia szkoły, trafiasz jakby do innego świata. Czarno-czerwone kolory, w połączeniu z jasnymi fioletowymi schodami, wyglądają bardzo stylowo. Na pierwszym korytarzu z okna, widać kolej dla dzieci i rzeźbę słonika, przed którym już dziesiątki lat, gromadzą się przedstawiciele różnych subkultur Łucka. W oczach rzucają się afisze z zapowiedziami koncertów w miejsce, wywieszane na ścianie korytarza. Sala gitarowa posiada cały niezbędny sprzęt, aby można było uczyć się gry na gitarze elektrycznej i gitarze basowej. W jednej grupie gitarzystów przeciętnie uczą się sześciu uczniów.

Mijając bazę prób «Garage», gdzie przygotowuje się do występów dużo lokalnych zespołów, i schodząc fioletowymi schodami na pierwsze piętro, trafiasz w samo serce szkoły rockowej. Tam znajduje się duża klasa perkusyjna, sala dla śpiewu i administracja szkoły. Ponad dziesięć młodych perkusistów uczą się na dwóch zestawach instrumentów perkusyjnych. Na czarnych

tarze elektrycznej i perkusji. Ostatnio w «Garage Rock School» otwarto jeszcze dwa nowe kierunki – muzyki elektronicznej i studyjnej techniki nagrywania. Nauka na tych kursach potrwa tylko miesiąc.

Głośnie rocznica

Nieformalny klimat szkoły sprzyja temu, że każdy, kto tutaj się uczy, czuje się swobodnie. Zauważyliśmy, że w szkole rockowej nie ma ograniczeń wiekowych. W niektórych grupach uczniowie są w takim samym wieku, jak nauczyciele. Jak opowiadają uczniowie, najbardziej domowa atmosfera panowała w czasie przygotowań do obchodów rocznicy szkoły, które odbyły się 4 listopada w klubie «Majdan». W czasie koncertu uczniowie wykonali siedemnaście światowych i ukraińskich przebojów rockowych. W imprezie wziął udział lider zespołu «Tartak» Saszko Połozynśkyj i solista zespołu «Anna» Wiktor Nowosiolow.

Według dyrektora artystycznego szkoły Tetiany Zubryk, w ciągu roku liczba uczniów szkoły urosła dwukrotnie, również wzrosły ich umiejętności. «Szkoła rockowa to nieformalne podejście do muzyki. Dorastamy, dodajemy nowe kierunki, przychodzą nowi uczniowie, nowi nauczyciele, którzy wkładają wiele wysiłku, aby pokazać siebie i nauczyć czegoś nowego» – powiedziała Tetiana.

Jeśli chodzi o uczniów, to wielu z nich nawet nie myślało, że po roku osiągną takie sukcesy i wystąpią aż na dwóch koncertach. Uczniowie rozwijają się tutaj, nie tylko w zakresie muzyki. Dokładniej o tym, co znaczy dla nich szkoła rockowa, mówią sami:

«Jeśliby nie szkoła rockowa, nigdy nie zostałbym prawdziwym metalowcem» – powiedział Roma Solowianczyk.

Луцькій рок-школі – рік

Rok temu w Łucku rozpoczął swoją działalność jedyny w Zachodniej Ukrainie muzyczny projekt «Garage Rock School». Za 365 dni ten projekt pereformuwał się w pełnowartościową szkołę, de profesjonalni wykładowcy навчають охочих грати музику різних рокових стилів.

З нагоди річниці луцької рок-школи «Волинський Монітор» вирішив продемонструвати «кухню» «Garage Rock School» зсередини.

Упродовж усього часу існування рок-школи в її житті відбулися різноманітні заходи, два «шалені» звітні концерти та переезд на нове місце. Нині «Garage Rock School» - це понад 60 учнів, 13 груп, 7 викладачів, 6 напрямків музичного розвитку.

«Коридорами» рок-школи

Школа знаходиться нині у приміщенні швейної фабрики «Лучанка». Добратися до неї можна зі сторони Палацу учнівської молоді (вулиця Шопена) або ж із проспекту Волі, обійшовши Волинську обласну друкарню та повернувшись на вулицю Мельничену. Тут у будинку №13 і знаходиться «Garage Rock School».

Територія та приміщення фабрики виглядають андеграундно, тому, без усіляких сумнівів, це ідеальне місце для музичних тусовок.

«Я, напевно, хочу довести собі, що я зможу та буду одним із кращих. Аже найменше досягнення, якщо воно дійсно щось значить для людини, це вже досягнення», - стверджує Стас Родін.

Піднявшись на 5 поверх і пройшовши по «радянському» коридорі «Лучанки» у приміщення школи, потрапляєш ніби в інший світ. Чорно-червоні кольори виглядають доволі стильно у поєднанні із яскравими флюоресцентними сходами. У першому коридорі з вікна видно дитячу залізницю та скульптуру слоника, біля якої вже десятки років збираються представники різних субкультур Луцька. Впадають в очі афіші з анонсами концертів у місті. Плакатами обвішана зовнішня сторона гітарного класу. В ньому є всі пристрої для того, аби навчитися грати на електрогітарі та бас-гітарі. В одній групі гітаристів, в середньому, навчається шість учнів.

– великий барабанний клас, вокальна кімната та кабінет адміністраторів школи. Понад десяток молодих барабанщиків для свого навчання використовують дві ударні установки. На чорних стінах висять різно-

«Якби не рок-школа, я б не став на шлях справжнього «металюга», - сказав Рома Солов'яничук.

кольорові гітари, дошка та величезний банер закладу. В цій кімнаті час від часу відбуваються зустрічі із українськими гуртами, кіноперегляди та інше. Маленький кабінет для вокалістів – найтіпліше приміщення в школі. Там лише синтезатор, мікрофони, стільці і кимось забутий зошит із текстами пісень. Усього в класі вокалу навчається 12 хлопців і дівчат.

Найбільш відвідувані класи – електрогітара та барабани. Нещодавно в «Garage Rock School» відкрилися ще два нових напрямки – електронної музики та зведення. Навчання на цих курсах триватиме всього місяць.

Гучна річниця

Неформальна обстановка школи дозволяє вільно почуватися кожному, хто тут вчиться. Зважимо, що у рок-школі немає вікових обмежень. У деяких групах учні такого ж віку як викладачі. Як розповідають учні, найбільш домашня атмосфера була під час підготовки до святкування річниці школи, яка відбулася 4 листопада в клубі «Майдан». Під час концерту рок-школяри виконали сімнадцять світових та українських рок-хітів. До святкування долучився лідер гурту «Tartak» Сашко Положинський та соліст гурту «Anna» Віктор Новосіолов.

За словами арт-директора школи Tetiany Zubryk, упродовж року існування закладу у два рази збільшилася кількість учнів, які вийшли у своїх музичних вміннях. «Рок-школа – це неформальний підхід до музики. Ми ростемо, додаються нові напрямки, приходять нові учні, нові викладачі, які докладають чималого зусилля, аби показати себе і навчитися чогось нового», – сказала Tetiana.

«Вуць може, собі удодводніть, же могуь бєть і бєдє єднєм з нєлєпшєх. Понєвєз нємнєє оєгнєчєнє, єєєлі о нєпрєвдє длє єлчєвєкє мє якєєє знєчєнє, жує єєєт єукєєєчєє» - твєрдзє Стєє Родєн.

Пройшовши репетиційну базу «Garage», в якій готується до виступів чимала кількість місцевих гуртів, і піднявшись флюоресцентними сходами на другий поверх, потрапляєш у серце рок-школи. На другому поверсі

Що ж до самих учнів, то багато хто з них навіть і не думав, що за рік досягнуть добрих результатів у музиці і виступлять аж на двох концертах. Однак учні тут розвиваються не лише в музичному плані. Деталь-

«Бує може, прagne sobie udowodnić, że mogą być i będą jednym z najlepszych. Ponieważ najniższe osiągnięcie, jeśli ono naprawdę dla człowieka ma jakieś znaczenie, już jest sukcesem» - twierdzi Stas Rodin.
«Szkoła rockowa daje ogromną szansę takim ludziom, jak ja: uczyć się u fajnych nauczycieli, próbować swoich sił na koncertach i odczuć, w jakim stopniu możemy być róż-

«Szkoła rockowa daje ogromną szansę takim ludziom, jak ja: uczyć się u fajnych nauczycieli, próbować swoich sił na koncertach i odczuć, w jakim stopniu możemy być różni. Ona poszerzyła mój światopogląd» - opowiedział Wowa Kozak.

Informacje:

«Garage Rock School» jest to projekt społeczny, który nie ma na celu zarabiania pieniędzy. Uczniowie robią składkę, żeby zapłacić za lokal, komunikację, naprawę sprzętu, herbatkę, ciasteczka itd. Nauczyciele szkoły rockowej - to znani łucycy muzyki, grający w zespołach muzycznych. Część z nich ma wykształcenie muzyczne, część - nie ma, ale dzięki swojej pasji osiągnęła sukces w muzyce. Każdy nauczyciel opracował swój program nauczania. Lekcje trwają 2 godziny i odbywają się 8 razy w ciągu miesiąca.

«Przyszedłem do szkoły rockowej, aby rozwinąć swój głos. Ona ma dla mnie duże znaczenie, gdyż jest to bardzo interesująca szkoła, w której potrafię odkryć siebie» - opowiedziała Nastia Romaniuk.

ni. Ona poszerzyła mój światopogląd» - opowiedział Wowa Kozak.
«Przyszedłem do szkoły rockowej, aby rozwinąć swój głos. Ona ma dla mnie duże znaczenie, gdyż jest to bardzo interesująca szkoła, w której potrafię odkryć siebie» - powiedziała Nastia Romaniuk.

Oksana CYMBALUK

pedagogów, spróbować swoich sił na koncertach ta відчуwać naskільки mi możemy бути różnobічними. Вона розширила мій світогляд», - розповів Вова Козак.
«Я прийшла у рок-школу, щоб розвинути свої вокальні здібності. Вона відіграє для мене велику роль, адже це надзвичайно цікавий заклад, у якому я зможу розкритися», - сказала Настя Романюк.

Oksana CYMBALUK

Довідка:

«Garage Rock School» - це соціальний проект, який не має на меті заробляння грошей. Учні сплачують благодійні внески, аби покрити витрати на оренду приміщення, комунальні послуги, оновлення і ремонт апаратури, чай, печиво тощо. Викладачі рок-школи «Гараж» - відомі луцькі музиканти, які грають у музичних колективах. Половина із них - мають музичну освіту, інша половина - самоучки, які, завдяки своєму бажанню, досягли великих результатів у сфері музики. Кожен із викладачів розробив свою навчальну програму. Уроки тривають 2 години і відбуваються 8 разів на місяць.

Dorosłe pytania małych Polaków

W zeszłym tygodniu Wołyń gościł młodzież szkolną z Wielkopolski. Wyjazd na Ukrainę trwał od 11 do 17 listopada i został zorganizowany przez Uczniowski Klub Sportowy „Diabły” z Gorzyc oraz Wielkopolskie Stowarzyszenie na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich.

Program tego edukacyjno-krajoznawczego wyjazdu przewidywał zapoznanie się z działalnością Centrum Dialogu „Kostiuchówka” oraz zwiedzanie okolicy. Ważnym punktem było zapalenie zniczy na cmentarzu wojennym żołnierzy Legionów Polskich poległych w 1916 roku w bitwie pod Kostiuchówką. Następnie uczestnicy wyjazdu odwiedzili zabytki Łucka i Lwowa.

Wśród rozmaitych zajęć w Łucku, młodzież szkolna miała także wizytę w redakcji „Monitora Wołyńskiego”. Dwutygodnik zorganizował dla nich warsztaty dziennikarskie, podczas których m.in. omówiono tematy artykułów, które mogłyby pojawić się po tej wizycie.

Co zaskoczyło nas, dziennikarzy? Bardzo poważne i dojrzałe pytania, między innymi o to: Skąd się biorą na Ukrainie bezdomne psy? Dlaczego stan dróg jest w tak złym stanie? Dlaczego na Polesiu leżą odłogi nieuprawiane pola? Dlaczego ludzie nic nie robią, żeby coś zmienić i skąd się bierze w nich tyle niechęci i apatii? Młodzi lu-

dzie także z wielką sympatią mówili o życiu mieszkańców Ukrainy.
Co na Ukrainie zaskoczyło uczestników wyjazdu? O tym dowiemy się w następnym numerze, o ile polska młodzież, która po raz pierwszy odwiedziła Ukrainę, przśle do redakcji swoje teksty. Czekamy z niecierpliwością!

MW

Дорослі питання малих поляків

У минулому тижні на Волині гостювали школярі з Великопольщі. Поїздка в Україну тривала упродовж 11-17 листопада. Її організували Учнівський спортивний клуб «Diabły» села Гобице та Великопольське товариство розвитку сільських територій.

Програма цього освітньо-краєзнавчого візду передбачала знайомство з діяльністю Центру діалогу «Костиухівка» та відвідування навколишніх територій. Важливим пунктом візиту було запалення лампадок на військовому кладовищі польських легіонерів, котрі загинули у 1916 році у битві під Костиухівкою. Потім група школярів відвідала Луцьк та Львів.

ВМ

«Рок-школа дає величезний шанс, таким як я: навчатись у «кльових» педагогів, спробувати свої сили на концертах та відчути наскільки ми можемо бути різнобічними. Вона розширила мій світогляд», - розповів Вова Козак.

«Я прийшла у рок-школу, щоб розвинути свої вокальні здібності. Вона відіграє для мене велику роль, адже це надзвичайно цікавий заклад, у якому я зможу розкритися», - сказала Настя Романюк.

Informacja wołyńska Волинська інформація

У межах реалізації проєкту програми добросусідства «Україна-Польща-Білорусь» Волинська область отримає 23 млн євро.

W ramach realizacji proєktów Programu Dobrosusiedztwa „Ukraina-Polska-Białoruś” obwód wołyński dostanie 23 mln euro.

У Луцьку 20 листопада відбулася конференція на тему «Актуальні проблеми та європейський досвід у сфері охорони безпритульних тварин».

W Łucku 20 listopada odbyła się konferencja na temat „Aktualne problemy i europejskie doświadczenie w zakresie ochrony bezdomnych zwierząt”

У пункті пропуску Зоцин - Устилуг можуть з'явитися труднощі з перетинном польсько-українського кордону. Причина - проведення ремонтних робіт, які триватимуть до грудня.

Na przejściu granicznym Zosin-Uściług mogą wystąpić okresowe utrudnienia w przekraczaniu granicy polsko-ukraińskiej. Przyczyna - prace remontowe, które trwają do grudnia.

Польські та волинські МНС-ники взяли участь у конференції, що відбулася 16 листопада в Луцьку. Основна тема обговорення - розвиток трансграничної співпраці рятувальних служб Польщі та України.

Polscy i wołyńscy strażacy wzięli udział w konferencji, która odbyła się 16 listopada w Łucku. Główny temat konferencji - rozwój współpracy transgranicznej służb ratowniczych Polski i Ukrainy.

Ковель, Нововолинськ та Рожище стали першими районними центрами на Волині, де буде розроблено Концепції розвитку велосипедної інфраструктури.

Kowel, Nowowołyńsk i Rożyszcze to pierwsze centra rejonowe na Wołyniu, w których zostaną opracowane koncepcje rozwoju infrastruktury rowerowej.

Археологи знайшли в старій частині Луцька мідний гаманець із 5-ма срібними російськими монетами номіналом 50 копійок та 1 рубль, датованими 1899 роком, та двома золотими каблучками.

Archeolodzy znaleźli na Starówce w Łucku miedzianą portmonetkę, w której było 5 srebrnych rosyjskich monet o nominalnie 50 kopiejek i 1 rubel datowanych 1899 rokiem i dwie złote obrączki.

Październik 1919

Rosja. Koniec października 1919 roku. Jednostki Armii Czerwonej, powstrzymujące ofensywę wojska generała Antona Denikina, są zupełnie pobite i panicznie się wycofują. Pozostałości armii bolszewickiej trafiają do niewoli. Nietrzywały eksperyment bolszewików nad własnym narodem dobiega końca.

Жовтень 1919-го

Росія. Кінець жовтня 1919 року. Частини Червоної армії, що стримували наступ військ генерала Антона Денікіна, вщент розгромлені та в паніці втікають. Рештки більшовицьких військ здаються в полон. Нетривалий більшовицький експеримент над власним народом закінчився.

Muszę przyznać, że niewdzięczną sprawą są rozmyślenia o tym, co byloby, jeśliby... Niestety, historia uczy tego, że nie uczy.

Przypomnijmy październikowe wydarzenia z 1919 roku w Rosji. Właśnie wtedy nadeszła najbardziej krytyczna chwila istnienia władz bolszewickich w całej ich historii. I gdyby okoliczności były bardziej sprzyjające, rządy komunistów skończyłyby się jeszcze wtedy. Jednak złożyło się inaczej... Więc co stało się wtedy przeskodą, aby w najcięższym dla Lenina i jego zwolenników czasie zadać ostatni, decydujący cios w system totalitarny?

W lipcu 1919 roku wojska generała Denikina wystąpiły przeciwko Moskwie. Największy sukces odniosły we wrześniu i w pierwszej połowie października 1919 roku. 13 października Biała Gwardia zdobyła Orel i zagrażała Tule, gdzie znajdowały się fabryki zbrojeniowe Armii Czerwonej.

Bolszewicy byli prawie pokonani i przygotowywali się do podziemiu. Złożono wspólny Podziemny Komitet Moskiewski RPK (B), rady bolszewickie zaczęto ewakuować do Wologdy. Przeciw Siłom Zbrojnym Południa Rosji, zgromadzono siły Południowego i część sił Południowo-Wschodniego Frontów Armii Czerwonej. Z Zachodniego Frontu, przeciwko Denikinowi, zostało skierowanych około 43 tysięcy żołnierzy Armii Czerwonej.

Przypominam, że Front Zachodni został stworzony przez bolszewików do walki z Polską w lutym 1919 roku. Polski Rząd pragnął odnowić Rzeczpospolitą w jej byłych granicach, do pierwszego rozbioru w 1772 roku. Jesienią 1919 roku polsko-radziecki front posunął się do linii Połock – Borysów – Bobrujsk – Moczy – Żytomierz. Północne tereny tego frontu przebiegały po linii wspomnianej byłej granicy

Polski. W październiku 1919 roku, z inicjatywy Polaków, zaczęły się negocjacje z Rosją Radziecką, które bezskutecznie trwały do grudnia 1919 roku. Wtedy walki uciły do początku następnego roku.

Powstaje pytanie: dlaczego w czasie największego sukcesu wojsk Denikina, Polska i Biała Gwardia, nie złączyły się w celu wspólnych działań przeciw bolszewikom?

Wiemy, że Paryska Konferencja Pokojowa, która została zwołana przez zwycięskie państwa, w celu podpisania pokojowych porozumień z krajami zwycięzcy, określiła wschodnie granice Polski głównie według podziałów etnicznych. Czyli Polsce zaproponowano tylko tereny zamieszkiwane przez Polaków.

W celu połączenia wysiłków w walce z bolszewikami, Józef Piłsudski skierował do Denikina swojego wysłannika, generała Aleksandra Kocłczaka, generała Aleksandra Kiernickiego. W swoich wspomnieniach polski działacz polityczny Karol Gustaw Mannerheim pisze o spotkaniu z Piłsudskim. «Marszałek rozumiał, jak jest ważne połączenie działań wojskowych rosyjskich sił białych w tym celu, aby kraje, które wyszły z Rosji mogły zorganizować skuteczną ofensywę. Z tego powodu on bardzo słusznie powiedział: - Co jestem w stanie zrobić, jeśli rosyjscy dowódcy Białej Gwardii nie zdają sobie sprawy: ta Rosja, która odradza się na naszych oczach, już nie będzie tą Rosją, która była wcześniej. Polska, zarówno jak Finlandia, więcej nie może pozostawać częścią tego państwa! We wrześniu wysłałem do generała Denikina delegację wojskową na czele z generałem Karnikiem, aby oświadczyć, że jesteśmy gotowi przynieść w ofierze polską krew dla jego ruchu. Jednak, kiedy Karnik przeszedł do omówienia kwestii niepodległości Polski, Denikin zaczął

rozмовою о неподзільності Росії, частиною котрої поніч той хвилі є Польща. Допіки бідзіє істніє така опіня – зауважіл Пілсудскі – ніе ма сэнсу негочіаває з кіеруєнічтвем Росії. В недлугім часіє довідзієлінісі є, же умова о вєспірчачі мідчіє Пілсудскім а Денікінем ніє зосталє заварта».

Piłsudski wystąpił z propozycją odrodzenia Polski w granicach do 1772 roku. Denikin zrezygnował z tej propozycji, zarozumiałe twierdząc, że on zwycięży bolszewików własnymi siłami. Dlatego polskie wojska nie wspierały go w czasie najcięższej walki z Armią Czerwoną w październiku 1919 roku. Ciosy bolszewickie Rosji mogłyby wtedy zadać masowa ofensywa Wojska Polskiego na Białorusi. Wojsko Denikina poniosło klęskę...

Skończyła się klęska również ofensywa Armii generała Judenicza na Piotrograd, rozpoczęta we wrześniu 1919 roku.

Wiemy, że jeszcze w czerwcu 1919 roku regent Królestwa Finlandia Karol Gustaw Mannerheim zawiadomił zwierzchnika Rosji admirała Aleksandra Kocłczaka, że Finlandia wesprze generała Judenicza stutysięcznym wojskiem. Warunkiem fińskiej ofensywy przeciw bolszewikom miało się stać oficjalne oświadczenie rosyjskiego zwierzchnika o uznaniu niepodległości Finlandii przez przyszły niebolszewicki rząd Rosji.

Bezszytanie radcy polityczni i dyplomatyczni Kocłczaka udowodniali mu, że takie oświadczenie praktycznie do niczego nie zobowiązuje, że z niego zawsze można się wycofać. Admiral Kocłczak wystąpił z oświadczeniem, że od idei jednej i niepodzielnej Rosji, nigdy nie odstąpi.

Reasumując, uważam, że ci Ukraińcy i Białorusini, którzy przeżyli głód i krwawe represje w Związku Radzieckim, nie osądziłby generała Denikina, gdyby on okazał polityczną dalekowzroczność i zgodził na warunki Polski, na rzecz wspólnego zwycięstwa nad bolszewizmem.

Погодяться, невдячна справа міркувати про те, що сталося, якби... На жаль, історія вчить тому, що нічому не вчить.

Згадаємо події жовтня 1919 року в Росії. Саме тоді настав найкритичніший момент існування більшовицької влади за усю її історію. І якщо б склалися сприятливі обставини, перебування комуністів при владі припинилося б саме тоді. Проте сталося інакше... Що ж завадило тоді, в найважчий для Леніна та його прибічників час, нанести останній рішучий удар по тоталітарному режиму?

У липні 1919 року розпочався похід військ генерала Денікіна на Москву, який мав найбільший успіх упродовж вересня та першої половини жовтня 1919 року. 13 жовтня білогвардійці зайняли Оrel та загрожували Тулі, де знаходилися збройні заводи Червоної армії.

Більшовики були близькі до катастрофи та готувалися до переходу в підпілля. Було створено підпільний Московський комітет РКП (б), урядові установи почали евакуацію до Вологди. Проти Збройних сил Півдня Росії було кинуті усі сили Південного та частина сил Південно-Східного фронтів Червоної армії. Із Західно-фронту проти денікінців спрямували близько 43 тисяч червоноармійців.

Нагадаю, Західний фронт був створений більшовицькими керівництвом для боротьби з Польщею у лютому 1919 року. Метою польського керівництва було відновлення Речі Посполитої у кордонах на момент її першого розподілу у 1772 році. Восени 1919 р. польсько-радянський фронт стабілізувався на лінії Полюцьк – Борисов – Бобруйськ – Мозир – Житомир. Північна ділянка цього фронту проходила практично по лінії вищезгаданого кордону Польщі. У жовтні 1919 р. за ініціатииви поляків почалися мирні переговори з Радянською Росією, які закінчилися безрезультатно у грудні 1919 р. Після цього бойові дії припинилися до

початку наступного року.

Виникає запитання: чому під час найбільшого успіху військ Денікіна Польща не створила з білогвардійцями загального антибільшовицького фронту?

Відомо, що Паризька мирна конференція, скликана країнами-переможцями для підписання мирних договорів з переможеними країнами, визначала східний кордон Польщі, в основному, за етнічною ознакою. Тобто пропонувалося залишити за Польщею лише землі, населені переважно поляками.

З метою об'єднання зусиль у боротьбі з більшовиками польський лідер Юзеф Пілсудський направив до Денікіна свого представника, генерала Александра Керницького. У своїх мемуарах фінський політичний діяч Карл Густав Маннергейм згадає про зустріч з Пілсудським. «Маршал розумів, як важливо об'єднати військові дії російських білих сил для того, щоб успішно провести операції з боку держав, що від'їдалися від Росії. З цього приводу він дуже добре сказав: - Що я можу зробити, якщо російські білі керівники не розуміють: та Росія, що відроджується на наших очах, не буде тією ж Росією, що була раніше. Польща, як і Фінляндія, більше не може бути частиною цієї держави! У вересні я відправив до генерала Денікіна військову делегацію на чолі з генералом Карніком, щоб заявити, що ми готові пожертвувати польською кров'ю для його руху. Але, коли Карнік підняв питання щодо незалежності Польщі, Денікін почав говорити про невідільність Росії, частиною якої Польща, буцімто, залишилася до цього часу. Поки буде панувати така точка зору, - зауважив Пілсудський, - я вважаю безнадійною справою вступати у переговори з вищими особами Росії. Незабаром стало відомо, що угоди про співробіт-

ництво між Пілсудським та Денікіним не було досягнуто».

Пілсудський запропонував Денікіну погодитися на існування Польщі у кордонах 1772 року. Денікін відмовився, самовпевнено вважаючи, що він подолає більшовиків самотужки. Тому польські війська не підтримали його під час найважливіших боїв з Червоною армією у жовтні 1919-го. Доло більшовицької Росії міг би тоді вирішити масовий наступ польської армії в Білорусії. Денікінські війська зазнали поразки...

Знавш поразки і наступ армії генерала Юденича на Петроград, розпочатий у вересні 1919 року.

Відомо, що ще у червні 1919 року регент Королівства Фінляндія Карл Густав Маннергейм довідав відомого Верховного правителя Росії адмірала Олександра Колчак, що Фінляндія погодиться надати для підтримки генерала Юденича 100-тисячну армію. В якості умов початку фінського наступу проти більшовиків Маннергейм висував офіційну заяву Верховного правителя про визнання незалежності Фінляндії майбутнім небільшовицьким урядом Росії.

Драма політична та дипломатична радники Колчак доводили йому, що така заява практично нічого не буде означати, що від неї завжди можна буде відмовитися. Адмірал Колчак зважив, що ідеєю єдиної і неподільної Росії він не поштується ніколи.

Підсумовуючи, зазначу, що ті українці та білоруси, які відчували на собі всі жахіття голодоморів та кривавих репресій у СРСР, співдякуюся, зрозуміли би генерала Денікіна, який він проявив політичну далекозорість і погодився на поступки Польщі заради загальної перемоги над більшовизмом.

Народний аматорський театр-студія «ГарМидЕр» Луцького РБК
за фінансової підтримки Генерального Консульства Республіки Польща у Луцьку.

в рамках відзначення року Януша Корчака

філософська драма
Януша Корчака

СЕНАТ ШАЛЕНЦІВ

прем'єра

23 листопада 19:00 (п'ятниця) 2 грудня 18:00 (неділя)

Вистава відбудеться за адресою: вул. Ковельська, 56, Луцький районний будинок культури

Вхід вільний

Dofinansowano przez Konsulat Generalny RP w Łucku ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej